

4

Een middag thuis. Alleen. Het late licht
versombert langzaam langs de bruine wanden.
Het boek ontgleed mijn dadenlooze handen.
In 't venster kijkend zie 'k hoe mijn gezicht

strak staat als was het een fotografie,
een goed gelijkende, waarop 'k blijf staren:
zóó is mijn neus, mijn mond, dat zijn mijn haren
en dat mijn eigen oog, waarin ik zie....

Wijd is de stilte buiten mij en in
mijzelf is zij veel wijder nog gespannen,
want zóó alleen was ik nog niet. Vermannen
moet 'k mij; angstig houd ik mijn adem in —

alsof ik droom: dien duizeldiepen val! —
Hulploos noem ik van vrouw en kind de namen —
stroohalm en drenkeling. — Dan stort tezamen
al wat ik ben en was en wezen zal.
